

Hikayemin başladığı yılda, günyedoğudaki demiryollarındaki küçük bir istasyonda çalışıyordum. İstasyondaki hayatımın sıkıcı mı neşeli mi olduğu şu gerçeikle tayin edebilirsiniz: 15 millik alanda tek insan yoktu. Ne bir kadın, ne iyi bir meyhane,. Ve o günlerde genç, güçlü, ateşli, çılgın ve aptaldım. Biraz değişiklik olarak yapabileceğim tek şey pencereden geçen trenleri izlemek ve Yahudilerin bıraktığı votkaydı. Bazen bir vagonun penceresinden bir kadın yüzü görürdüm ve insan tren gözden kaybolana kadar ardından nefes almadan bir heykel gibi bakakalırdı. Ya da geçen zamanı fark edemeyecek kadar sarhoş olana kadar votka içerdi. Kuzeyli biri olarak bana gelince, bozkırlar bir Tatar mezarlığı etkisi yapardı. Yazları, çekirgelerin monoton sesleri, sakinliği, kimsenin kaçamayacağı şeffaf ay ışığı beni melankoliye sürüklerdi ve kışları da steplerin kusursuz beyazlığı, soğuk uzaklar, uzun geceler ve uluyan kurtlarla üzerime kabus gibi çökerdi. İstasyonda yaşayan birkaç kişi vardı, karım ve ben, sağır ve sıracı hastası bir telgraf memuru ve üç de bekçi. Yardımcım tedavi için şehre gider ve her seferinde bir ay kalırdı, işleri bana bırakırdı. Maaşını çekmeme de izin verirdi. Çocuğum yoktu, misafirleri cezp edecek pastamız yoktu ve sadece diğer memurları ziyaretine giderdim ve ayda birden daha sık olmazdı.

Karımla Yeni Yıl gününü geçirdiğimizi hatırlıyorum. Masaya oturduk, tembel tembel konuştuk, yan odadan telgraf memurunun alete monoton tıklamalarını duyuyorduk. Zaten beş kadeh votka içmiştim, ağrıyan başımı elimin üzerine koymuştum, hiç kaçışımın olmadığı bu büyük cansıkıntısını düşünüyordum. Karım yanımda oturuyor ve gözlerini benden ayırmıyordu. Bana hiçbir kadının bakmayacağı şekilde, bu dünyada yakışıklı kocasından başka hiçbir şeyi olmayan bir kadın gibi bakıyordu. Beni deli gibi seviyordu, sadece gözlerim veya ruhum için değil, günahlarımla, sıkıcılığım, kötü huylarımla ve sarhoşken ona bağırarak işkence etmeme sebep olan zalimliğimle de seviyordu.

Beni tüketen can sıkıntısına rağmen, müstesna bayramıyla Yeni Yıl'a hazırlanıyorduk ve biraz sabırsızca gece yarısını bekliyorduk. Gerçek şu ki, iki şişe gerçek şampanya saklamıştık: Veuve Clicquot. Geçen sonbaharda istasyon şefi D ile bir vaftizde içerken girdiğim bir bahiste kazanmıştım. Matematik dersindeyken bazen olur, hani ortam sıkıcıdır ve sınıfa bir kelebek girer, oğlanlar başlarını kaldırırlar ve daha önce ömürlerinde hiç kelebek görmemiş yepyeni, tuhaf bir şeymiş gibi onu izlemeye başlarlar. Bu sıradan şampanya da aynen öyle kasvetli istasyonumuzu değiştiriyordu. Sessizce oturup, bir saate, bir şişeye bakıyorduk.

Saat onikiye beş kalayı gösterdiğinde, yavaşça şişenin mantarını açmaya koyuldum. Votkadan mı etkilendim yoksa şişe ıslak mıydı hatırlamıyorum ama tek hatırladığım tıpa pat diyerek tavana fırladığında, şişe ellerimden kaydı ve yere düştü. Şişeyi yakalamayı becerdiğimden bir kadehten fazla şarap dökülmemişti ve ben başparmağımı şişenin köpüklü ağzına bastırdım.

İki kadehi doldururken “Yeni yıl sana mutluluklar getirsin, iç” dedim.

Karım kadehi aldı ve korkulu gözlerini bana dikti, yüzü bembeyazdı ve dehşet içindeydi.

“Şişeyi düşürdün mü?” diye sordu.

Evet ama ne olmuş?

Bu uğursuzluk işareti dedi kadehini koydu, hala bembeyazdı. Bu kötü kehanettir, bu yıl başımıza kötü bir şey gelecek.

“Ne kadar aptalsın” diye iç geçirdim, “ Sen akıllı bir kadınsın buna rağmen yaşlı rahibeler gibi saçmasapan konuşuyorsun, iç” dedim.

“İnşallah saçma olur ama kesinlikle bir şey olacak, bekle”

Kadehinden bir yudum bile almadı, gitti ve düşüncelere daldı. Ben batıl inançlar hakkında birkaç şey söyledim, şişenin yarısına kadar içtim, odada bir aşağı, bir yukarı gezindim ve sonra dışarı çıktım.

Dışarıda acımasız, buz gibi bir soğuk vardı. İstasyonun tam tepesinde ay ve birkaç bulut kümesi duruyordu, zamkla yapışmış gibi hareketsiz ve sanki bir şey bekliyordular. Bulutların arkasından ince, saydam bir ışık çıktı ve sanki mütevaziliğini bozmaktan korkar gibi, yavaşça bembeyaz toprağa dokundu, her şey sessizdi.

Demiryolu boyunca yürüdüm.

Parlak yıldızlarla dolu göğe bakarak aptal kadın diye düşündüm, bazen uğursuzlukların çıksa da bizim başımıza ne gelebilir ki! Zaten talihsizlikler başımızda, başımıza bundan daha kötü ne gelebilir? Yakalanmış, kızartılmış ve sosla servis yapılmış bir balığa daha fazla nasıl bir zarar verilebilir ki?

Karanlıkta beyazlara bürünmüş kavak ağacı kefene sarılı bir dev gibiydi. Benim gibi yalnızlığının farkındaymış gibi somurtkan ve kederli şekilde bana baktı. Uzun süre ayakta ağaca baktım.

Gençliğim işe yaramaz bir sigara izmariti gibi yere atılmıştı, düşüncelere daldım..küçük bir çocukken ailem ölmüştü, okuldan atılmıştım, asil bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişim ama ne tahsil yapabildim ne de büyütüldüm. Basit bir tamirciden fazla bilgim yoktu. Ne akrabam, ne dostlarım, ne de sığınacak bir yerim, ne de sevdiğim bir işim vardı. Gücümün doruğundaydım ama hiçbir işe yaramıyordum ancak bu küçük tren istasyonuna tıkalıp kalmıştım. Hayatımda başarısızlık ve dertten başka hiçbir şey yoktu, daha beter ne olabilirdi?

Uzakta kırmızı ışıklar gözüktü, bana doğru bir tren geliyordu. Uyuyan stepler trenin sesini

dinliyorlardı. Düşüncelerim o kadar acıydı ki, yüksek sesle düşünüyormuşum gibi geldi bana. Ve telgraf tellerinin iniltileriyle, trenin gümbürtüsü benim düşüncelerimi yansıtıyorlardı.

Daha beter ne olabilir? Karımı kaybetmek mi? Diye merak ettim. Bu bile çok korkunç değildi, Tanrı'nın bildiğini kuldan ne saklayacaktım, karımı sevmiyorum, perişan bir oğlanken onunla evlenmişim şimdi genç ve güçlüyüm. Karımsa yaşlandı, aptallaştı, tepeden tırnağa kadar geri kafalı fikirlerle dolu, vıcık vıcık aşkında, cazip olmayan gözlerinde, boş göğsünün ne çekiciliği var? Ona katlanıyorum ama sevmiyorum. Ne olabilir ki? Gençliğim boşa gitti, kadınlar kayan yıldızlar gibi tren vagonlarının pencerelerinde kayıp gidiyor, aşkı tatmadım, erkekliğim, cesaretim, duygularım harap oluyor, her şey kir gibi elimden kayıp gidiyor ve zenginliğim desem meteliksizim.

Gümbürtüyle tren yanımdan geçti ve kırmızı ışıkları ilgisizce üzerime geldi. Yeşil ışık yanınca istasyonda bir dakikalığına durup yine kalktığını gördüm. Bir buçuk mil kadar yürüdüktan sonra yine eve döndüm. Hala melankolik duygular içindeydim, düşüncelerimi daha karamsar, daha melankolik yaptığı halde, acı verse de hatırlıyordum. Bilirsiniz boş ve fazla zeki olmayan insanlar perişanlıklarından, sefaletlerinden hoşnut oldukları, keyif aldıkları anlar vardır. Düşüdüğüm şeylerde büyük bir doğruluk payı vardı, fakat aynı zamanda saçmalık ve kibir de vardı. Ve sorduğum soru çocukçaydı “daha kötü ne olabilir?”

Kendi kendime “daha fazla ne başıma gelebilir? Her şeye katlandım, hastalandım, para kaybettim, her gün amirlerimden azar işittim, aç kaldım, hakarete maruz kaldım, küçük düşürüldüm, istasyona kurt saldırdı, başka zamanlarda da ben başkalarına hakaret ettim. Suç işlemedim, bu doğru suç işleyecek yapıda olduğumu zannetmiyorum.

İki küçük bulut ayın yanından uzaklaştı ve sanki ayın bilmesi gereken bir şey hakkında aralarında fısıldaşmaya başladılar. Steplerden esen hafif rüzgar trenin gümbürtüsünü getiriyordu.

Karım beni kapıda karşıladı. Gözleri neşeyle gülüyordu ve tüm yüzü iyilikle parlıyordu.

“Sana iyi haberlerim var” diye fısıldadı. “odana git yeni ceketini giy, bir misafirimiz var”.

“Ne misafiri?”

“Natalya Petrovna hala az önce trenden indi”

“Ne Natalya Petrovna mı?”

“Amcam Semyon Fiyodoriç’in karısı, sen tanımazsın ama çok iyi bir kadındır”

Sanırım kaşlarımı kaldırdım, çünkü karım kederli bir şekilde baktı ve hızlı hızlı fısıldadı:

“ Gelmesi tuhaf tabii ki, ama kızma Nikolay, ona kötü davranma, biliyorsun çok mutsuz, amcam çok kötü huylu ve despottur, onunla yaşamak zordur bizimle sadece üç kalacağını söyledi, erkek kardeşinden mektup gelene kadar kalacak”

Karım despot amca hakkında bana bir sürü saçma şey anlattı, genel olarak insanların zayıf tabiatından, özellikle genç eşlerden, büyük günahkarlara bile evimizi açmamızı filan söyledi. Yazı tura atmak imkansızdı ve yeni ceketimi giyip ‘hala’ ile tanışmaya gittim.

Kocaman kara gözlü, ufaktefek bir kadın masada oturuyordu, keskin bir parfüm sürmüş bu genç, güzel, hoppa yaratığın varlığıyla, masam, gri duvarlar, kanepem, yerdeki tozlara kadar her şey tazeleşmiş, yenilenmiş gözüküyordu. Ziyaretçimizin saygın bir kadın olan karıyla konuşmasından, ses tonundan, kirpiklerini kırıştırtmasından, parfümünden, gülüşünden hoppa biri olduğunu anlamıştım. Despot kocasından kaçtığını anlatmasına gerek yoktu, bir bakışta her şey belli oluyordu. Tüm Avrupa’da belli bir mizaçtaki kadını ilk bakışta tanımayacak bir erkeğin olduğundan şüpheliyim.

Halam eli elimdeyken gülümseyerek “bu kadar büyük bir yeğenim olduğunu bilmiyordum” dedi.

Ben de “bu kadar güzel bir halam olduğunu bilmiyordum” diye cevap verdim.

Tekrar yemeğe başladık, ikinci şişe şampanyayı patlattık ve halam bir dikişte kadehin yarısını içti. Ve karım bir ara odasına gittiğinde, halam kadehi boşaltmakta tereddüt etmedi. Hem şarap, hem de kadının sayesinde sarhoştum. Şu şarkıyı hatırlıyor musunuz?

Tutkulu gözler

Kara gözler

Parlak ve güzel yanan gözler

Seni ne kadar seviyorum

Senden nasıl korkuyorum

Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Aşkın nasıl başladığını bilmek isteyenler romanları ve uzun hikayeleri okuyabilirler. Ben o aptal şarkıyla, kısaca anlatacağım:

Seni ilk kez gördüğüm an

Kahrolası bir andı..

Her şey tepetaklak oldu, ürkütücü bir girdabın beni bir tüy gibi uçurduğunu hatırlıyorum, bu epey sürdü sonra karımı, halamı, gücümü kuvvetimi silip süpürdü.

Steplerdeki küçük tren istasyonundan beni bu karanlık sokağa fırlattı.

Şimdi başıma daha beter ne gelebilir söyleyin.

Yazan: **Anton ÇEHOV**